

телството да му даде позволѣние да иде на планината и да донесе главите ни; а байряктаринѣтъ ми са извѣстилъ за това и прибѣрзалъ да ми яви. Като съдѣхъ единъ дѣнь на единъ камакъ и гледахъ низъ полето съ далеглѣдѣтъ (съ пусулата), то видѣхъ тоя офицеринѣ, че дойде при едни овчере, които не бѣха бѣлгаре, и замѣрка на при тѣхъ. Азъ отидохъ вечерята въ баичята, уловихъ едного отъ овчерете и попитахъ го, какво е тѣрсилъ при него турчинѣтъ. Овчарѣтъ ми рече: »Турчинѣтъ дохожда при назе да му дадеме овчерски дрѣхи, съ които иска да преоблѣче дружината си, за да ги не познаете, и да дойде при вазе да ви излови.« — »Дайте му дрѣхите си, но послѣ да са не оплаквате, когато ви ги донесатъ испродупчени съ нашите куршуме,« казахъ азъ и заминахъ си. Слѣдъ три дѣня, ето че иде и офицеринѣтъ, преоблѣченъ съ овчерски дрѣхи. Тоя турчинѣ мислѣше, че ние го не познаваме, и вѣрвеше камъ насъ сѣвсѣмъ свободно. Нарѣдихъ момчетата си и зарѣчахъ имъ да не пушкатъ, дорде имъ не дамъ знакъ. Турците трѣбаше да минатъ по край насъ, слѣдователно ние можехме да ги удариме тѣврде сгодно. Пѣтътъ са намираше 15 крачки дѣлечъ отъ назе. Сичкото това бѣше добро, но когато на единъ човѣкъ е сѣждено да умре, то ни единъ дяволъ нѣма да го спаси. Турците са приближиха до назе, безъ да знаятъ, че ние сме са скриве въ тревата и че ги чѣкаме съ нетѣрпение. Дойдоха срѣщо насъ. Азъ запрѣтихъ на момчетата да пушкатъ, защото нѣмахъ намѣрение да нападамъ; но турците тѣрсѣха белята си и приготвляваха са да нападнатъ на насъ. Трѣбаше да